

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΙΚΟΥ ΕΛΕΓΧΟΥ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Τελευταία έχει αρχίσει μια μαζική διαφημιστική εκστρατεία της ρεφορμιστικής Αριστεράς (δηλαδή της Αριστεράς που δεν αμφισβητεί το ίδιο το σύστημα της διεθνοποιημένης οικονομίας της αγοράς και της έκφρασής της στον γεωγραφικό μας χώρο, της Ε.Ε.) για την προβολή μιας δήθεν «λύσης» στη βαθιά και κάθε μέρα επιδεινούμενη κρίση που μαστίζει τον Ελληνικό λαό. Σύμφωνα με την προτεινόμενη λύση που συνυπογράφουν όχι μόνο γνωστοί «ειδικοί» από τον ρεφορμιστικό χώρο, αλλά και κάποιοι που χρησιμοποιούν την αντικαπιταλιστική ρητορική όπως ανάλογα χρησιμοποιεί ο Γιωργάκης τη σοσιαλιστική, το αίτημα για Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους, το λιγότερο, αποτελεί «ταξικό όργανο πάλης», ενώ, στην καλύτερη περίπτωση, θα μπορούσε να οδηγήσει, αν γίνει κοινωνικά ευρέως αποδεκτό, στη διέξοδο από την κρίση. Στην πραγματικότητα, δεν ισχύει ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο και, αντίθετα, η πρόταση για τον Λογιστικό Έλεγχο του Χρέους είναι όχι μόνο πρακτικά αδύνατη σε μη εξεγερσιακές συνθήκες και ανεπιθύμητη σε εξεγερσιακές, αλλά και διπλά αποπροσανατολιστική, εφόσον αποπροσανατολίζει τόσο για τα πραγματικά συστημικά αίτια της κρίσης, όσο και για τον πραγματικό τρόπο εξόδου από αυτή.

Είναι πρακτικά αδύνατη σε μη εξεγερσιακές συνθήκες γιατί απαιτεί τη σύμπραξη των ελίτ στη διενέργεια του Λογιστικού Ελέγχου. Όπου άλλωστε έγινε παρόμοιος λογιστικός έλεγχος υπήρχε τουλάχιστον η συμπαράσταση του κυβερνώντος κόμματος (Ισημερινός κ.λπ.), ή όπου κηρύχθηκε τμήμα ή και ολόκληρο το χρέος παράνομο ή απεχθές, αυτό έγινε μετά από απόφαση της κυβερνώσας πολιτικής ελίτ. Στην Ελλάδα είναι φανερό ότι κανένα από τα κόμματα εξουσίας δεν πρόκειται να συναινέσει, για προφανείς λόγους, σε μια διαδικασία λογιστικού ελέγχου του χρέους, όση πίεση και αν αναπτυχθεί «από κάτω», εκτός βέβαια αν η πίεση αυτή οδηγήσει στη δημιουργία εξεγερσιακών συνθηκών.

Είναι ανεπιθύμητη σε εξεγερσιακές συνθήκες: Όμως, ακόμη και αν το προσεχές παραπέρα βήμα της κρίσης οδηγήσει πράγματι σε εξεγερσιακές συνθήκες, θα ήταν πράγματι γελοίο το αίτημα των εξεγερμένων να ήταν η... διενέργεια Λογιστικού Ελέγχου (που δυνητικά θα μπορούσε να καταλήξει στη διαγραφή κάποιου μέρους του Χρέους), αντί να είναι η ανατροπή της κοινοβουλευτικής Χούντας και η ανάδειξη μιας Κυβέρνησης Λαϊκής Ενότητας, όπως έχουμε προτείνει, η οποία θα προχωρούσε:

- πρώτον, σε δημοψήφισμα για την ακύρωση ΟΛΩΝ των μέτρων που επέβαλλε η Χούντα σε σχέση με (ή με αφορμή) το Χρέος και οδήγησαν στην κατεδάφιση κοινωνικών κατακτήσεων δεκαετιών και,
- δεύτερον, στη λήψη των απαραίτητων μέτρων για τη δημιουργία των προϋποθέσεων μιας αυτοδύναμης οικονομικής ανάπτυξης, χωρίς εξαρτήσεις από Χρέη και τις ξένες και ντόπιες ελίτ (βλ. άρθρο Τ. Φωτόπουλου, «[Η αποχώρηση από την ΕΕ μονόδρομος για την έξοδο από την κρίση και την αυτοδύναμη οικονομία](#)», περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία* τεύχος 22). Η ικανοποίηση αυτών των προϋποθέσεων θα έκανε δυνατή τη μελλοντική δημιουργία μιας εναλλακτικής κοινωνικής και οικονομικής οργάνωσης που θα την έλεγχαν άμεσα οι συνελεύσεις των πολιτών και των εργαζόμενων.

Είναι αποπροσανατολιστική όσον αφορά τα αίτια της κρίσης, εφόσον δεν συζητάει καν τα συστημικά αίτια της, αλλά απλά μια συνέπιά της: το Χρέος. Όμως, τα αίτια της χρόνιας οικονομικής κρίσης είναι δομικά και ανάγονται στη διαστρεβλωμένη οικονομική δομή που δημιούργησε το σύστημα της οικονομίας της αγοράς γενικά και η ενσωμάτωση της χώρας στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς ειδικότερα, μέσα από την ΕΕ και την ΟΝΕ. Η κρίση αυτή συγκαλυπτόταν σε ολόκληρη την Μεταπολίτευση, αρχικά από τις επιδοτήσεις κ.λπ. της ΕΕ, οι οποίες δινόντουσαν όχι βέβαια για να μας βοηθήσουν αλλά για να αποκρύψουν την παράλληλη αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής της χώρας, στην οποία οδήγησε το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που μας επέβαλε η ΕΕ και, στη συνέχεια, από τα εύκολα δάνεια με χαμηλό επιτόκιο που επέτρεπε η είσοδός μας στην Ευρωζώνη.

Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση επομένως απλώς λειτούργησε σαν καταλύτης για να εκδηλωθεί η συστημική κρίση της Ελλάδος και όχι σαν η αιτία της, όπως υποθέτουν οι «Μαρξο-Κεϊνσιανές» αναλύσεις πίσω από την πρόταση για Λογιστικό Έλεγχο. Η ουσιαστική αποδιάρθρωση της παραγωγικής δομής, αναπόφευκτα, οδήγησε στη δημιουργία μιας «καταναλωτικής κοινωνίας χωρίς παραγωγική βάση» και στη συνεχή αύξηση του εξωτερικού χρέους (και, συνακόλουθα, του δημόσιου τομέα), το οποίο έφτασε στα σημερινά εκρηκτικά επίπεδα.

Είναι λοιπόν φανερό ότι κάποια μελλοντική, τυπική η άτυπη, χρεοκοπία ήταν προαποφασισμένη όταν επιβαλλόταν το Μνημόνιο και ο στόχος των ελίτ από την αρχή ήταν, από τη μια μεριά, να ξεζουμίσουν όσο μπορούσαν περισσότερο τα λαϊκά στρώματα ώστε να ελαχιστοποιήσουν τις ζημιές των κατόχων των ομολόγων, και, από την άλλη, να ολοκληρώσουν τις «διαρθρωτικές» αλλαγές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, οι οποίες δεν είναι παρά η υλοποίηση των «4 ελευθεριών» του Μάαστριχτ (δηλαδή η «απελευθέρωση» των αγορών κεφαλαίου, εργασίας, αγαθών και υπηρεσιών), και κυρίως να μας αναγκάσουν στο ξεπούλημα του εθνικού πλούτου, όπως κάνουν άλλωστε παντού οι δανειστές, είτε λέγονται ΔΝΤ, είτε ΕΕ.

Είναι αποπροσανατολιστική όσον αφορά τον τρόπο εξόδου από την κρίση, εφόσον ανάγει σε πανάκεια τη μερική ή ολική διαγραφή του Χρέους, την οποία (υποθετικά) θα μπορούσε να φέρει ο Λογιστικός Έλεγχός του! Το Χρέος, όμως, δεν είναι η αιτία της βαθιάς και επιδεινούμενης κρίσης, όπως υποστηρίζουν ανόητες συνωμοσιολογικές «θεωρίες» τύπου «Σοκ και Δέος» ρεφορμιστών «αναλυτών». Ακόμη και αν αύριο μας χάριζαν οι πιστωτές μας ολόκληρο το Χρέος θα ήταν θέμα χρόνου να ξαναβρεθούμε στην ίδια θέση, εφόσον παραμέναμε στην ΕΕ και διατηρούσαμε τις αγορές μας ανοικτές και απελευθερωμένες, όπως αυτή επιβάλλει!

Επομένως, ο μοναδικός τρόπος διεξόδου από την κρίση περνά μέσα από τη δημιουργία μιας εντελώς διαφορετικής παραγωγικής και καταναλωτικής δομής, η οποία θα επέτρεπε την οικονομική αυτοδυναμία (όχι αυτάρκεια) του ελληνικού λαού, σε ένα πλαίσιο οικονομικής δημοκρατίας όπου ο ίδιος ο λαός, και όχι οι ντόπιες και ξένες ελίτ, ελέγχουν τα μέσα παραγωγής και την οικονομική διαδικασία. Αυτό θα δημιουργούσε τις συνθήκες για τη μόνιμη οικονομική απεξάρτηση, σε πρώτο στάδιο ξεκινώντας από την ίδια τη χώρα, με τη μονομερή έξοδο από την ΕΕ και τον εξαναγκασμό των ντόπιων και ξένων ελίτ να πληρώσουν αυτές το Χρέος, εφόσον άλλωστε αυτές το δημιούργησαν και όχι βέβαια τα λαϊκά στρώματα τα οποία κανένας δεν τα ρώτησε ποτέ.

Αυτό σημαίνει ότι **ολόκληρο το χρέος είναι μη νομιμοποιημένο** και όχι, όπως υποστηρίζουν οι υποστηρικτές του Λογιστικού Ελέγχου, κάποιο μέρος αυτού που οφείλεται σε καταχρήσεις, μίζες κ.λπ., το οποίο αν το έβρισκε κάποια Επιτροπή μετά από κάμποσα χρόνια, θα μπορούσαμε να το κηρύξουμε παράνομο ή απεχθές και κατόπιν να ζητήσουμε από τις ντόπιες και ξένες ελίτ να το διαγράψουν! Επομένως, μετά το δημοψήφισμα για την κατάργηση όλων των μέτρων, από θέση ισχύος πια, θα απαιτούσαμε τη διαγραφή μεγάλου μέρους του Χρέους δηλώνοντας αδυναμία να το πληρώσουμε, χωρίς ανόητους λογιστικούς ελέγχους, αλλά με μια απλή διαδικασία Στατιστικού Ελέγχου των μακροοικονομικών μεγεθών της χώρας. Μέσω αυτής της διαδικασίας είναι δυνατό να δειχθεί η αδυναμία πληρωμής του Χρέους, που επιβάλλει την ανάγκη για το «κούρεμά» του. Συγχρόνως, να επιβληθεί μια άγρια φορολόγηση περιουσίας στους προνομιούχους που θα πλήρωναν το υπόλοιπο Χρέος.

Όλα αυτά δεν σημαίνουν την «Αλβανοποίηση» της Ελληνικής οικονομίας, όπως υποστηρίζουν οι κομισάριοι του συστήματος, αλλά, αντίθετα, την αποφυγή της Λατινοαμερικανοποίησής της, μέσα από ένα νέο διεθνισμό, ο οποίος υιοθετεί μεν τις βασικές αρχές του παραδοσιακού διεθνισμού της Αριστεράς, αλλά και τον υπερβαίνει διότι θεμελιώνεται στις αυτοδύναμες οικονομικές δημοκρατίες των λαών (βλ. σχετικές παραγράφους για την οικονομική ένωση των αυτοδύναμων οικονομιών και τον νέο διεθνισμό στο σχετικό άρθρο του Τ. Φωτόπουλου, «[Η Λατινοαμερικανοποίηση του Ευρωπαϊκού «Νότου»](#)», περιοδικό *Περιεκτική Δημοκρατία*, τ. 22)